

*
* * *

Единъ день, една гениална мисль му дойде.

— Азъ само когато умрѣхъ, щѣ бѣдѣ опѣненъ, когато влѣзѣхъ въ гроба моята слава ще въскрѣсне... Нека умрѣхъ! Желалъ бихъ да чужъ тие чавки какъ ще заграчатъ подиръ носилото, което отнася една национална слава, която невѣжеството на щя да припознае, завистьта уби съ клеветитѣ си... тоестъ съ мълчанието си — поправи се докторъ Джанъ-Джанъ.

Като изрече тие думи докторъ Джанъ-Джанъ обяви на домашнитѣ си, че отива на расходка въ Костенецъ, за една недѣля, качи се на желѣзницата и вечерьта бѣше въ раскошнитѣ поли на величественнитѣ Родопи.

Ни домашнитѣ му подозрѣхъ намѣрението му, ни пжтницитѣ проникнахъ причината на неговата навжсена замисленность и безмълвие. Нѣкои си обяснихъ тая му мрачность чрѣзъ разстройство на желадъка му, други мисляхъ, че го боли зжбъ.

Тоя прозаиченъ народъ не бѣше въ състояние да отгатне трагедията въ тая неудовлетворена и голѣма душа.

Друсливата талига го пое отъ станцията Баня-Костенецъ, и го понесе прѣзъ храсталива поляна къмъ Костенецъ.

*
* * *

Талигата влѣзе въ селото и спрѣ прѣдъ Джуровия ханъ.

Докторъ Джанъ-Джлнъ се качи на горний катъ, въ стаята си, послѣдванъ отъ ханджиятъ.

Въ стаята имаше едно желѣзно легло по чаршафа на което рояци дървеници играяхъ кадрилъ; надъ него стѣната бѣше цѣла зацапана отъ мжченическа кръвъ на тоя игривъ народъ.